

agtige Sted, hvorpaa de stod, den store Stilhed omkring dem, og dette vide Syn ud over den frugtbare Slette . . . alt dette drog ham underfuldt tilminde hint Øjeblik i hans Herre og Mesters jordiske Liv, da Fristeren kom til ham og sagde: „Fald ned for min Fod, og jeg vil give dig al denne Verdens Herlighed!“ — Alt blev ham i det samme aabenbart. Han forstod, at Gud ved denne fremmede Mand paany havde villet prøve hans Troskabs Styrke, forsøge hans Mod til at følge ham paa Troens svimlende Sti . . . „Verdens Børn til Forargelse.“

Han løftede Hovedet. Der hvilede som et forklarende Lys over hans Træk, idet han sagde:

„De mener mig det vistnok godt, Hr. Pastor. Men . . . jeg nævnede det før . . . vi forstaar næppe hinanden. Vore Veje er ikke de samme, og for hver Dag, der gaar, vil de fjernes mere. Dette beder jeg Dem sige til dem, der har sendt Dem til mig. Sig dem, at jeg er inderlig bedrøvet over at maatte volde dem Sorg. Og dog er jeg fuld af Fortrøstning. Sig dem, at jeg daglig beder til, at vi engang skal mødes for Herrens Aasyn. — Guds Fred, Hr. Pastor!“

VIII

Løftet og styrket af dette Møde fortsatte Emanuel sin Vandring op over Lyngen. Dog varede det ikke længe, før hans Tanker langsomt dalede mod Jorden. Han kom til at tænke paa, hvad der vel kunde være Grunden til den Interesse, Pastor Petersen i den senere Tid saa tydeligt havde vist ham. Det saae næsten ud, som om det var Pastoren magtpaaliggende at faa ham fjernet og vel forsørget. Skulde der virkelig kunne være noget om et begyndende Forhold mellem ham og Frk. Ragnhild? — spurgte han sig